

V tom městečku u moře bývaly jedny Vánoce jako druhé. Provázelo je úplné ticho, přerušované jen vzdálenými hlasy, jež někdy slyším těsně před spaním. Ty Vánoce byly tak stejné, že nikdy nevím, jestli chumelilo šest dní a šest nocí, když mi bylo dvanáct, nebo dvanáct dní a dvanáct nocí, když mi bylo šest.

A teď se všechny kutálejí v jednom chumlu k rozeklanému moři jako studený měsíc po nebi nad naší ulicí. Zastaví se na okraji ojiněných vln, v nichž mrznou ryby, a já strčím ruce do sněhu a vytáhnu první, co v něm najdu. Má ruka se noří do bílé vaty té vánoční koule, moře mi zpívá koledy a já vytahuju paní Protherovou a požárníky.

Byl Štědrý den odpoledne a s Jimem jsme u nich na zahradě číhali na kočky. Sněžilo. Na Vánoce vždycky sněžilo. V mých vzpomínkách je prosinec bílý jako Laponsko, jen bez sobů. Ale zato s kočkami. Trpělivě, chladnokrevně a neochvějně jsme s rukama zabalenýma v ponožkách číhali,

až je budeme moct zkoulovat. Elegantní a štíhlé jako jaguáři s hrůzostrašnými kníry se s prskáním a syčením plížily přes bílé zdi zadní zahrádky a já a Jim jsme jim jako lovci z Hudsonské zátoky s mokašiny na nohou, kožešinovými čepicemi a ostržím zrakem vrhali smrtící sněhové koule přímo do zelených očí. Ty chytré kočky nikdy nepřišly.

Jako eskymáctí lovci v kamaších jsme čekali v dusivém tichu věčného sněhu (napadl už ve středu) tak soustředěně, že jsme skoro ani neslyšeli volání Jimovy maminky z jejího iglú na opačném konci zahrady. Anebo jsme ho slyšeli, ale znělo nám jako vzdálená výzva sousedovic polární kočky, nepřítelů a kořisti zároveň. Ale hlas brzy zesílil. „Hoří!“ volala paní Protherová a bušila do gongu.

S koulemi v rukou jsme se rozběhli přes zahradu k domu. A opravdu, z okna jídelny se valil kouř a gong řinčel a paní Protherová tu spouští zvěstovala jako městský hlásný v Pompejích. Bylo to lepší, než kdyby se nám na zídce seřadily všechny kočky z celého Walesu.

Vtrhli jsme do domu, stále ještě obtěžkáni koulemi, a zastavili se u otevřených dveří do místnosti plné kouře.

Bylo jisté, že něco hoří. Možná to byl pan Prothero, který tu vždycky po obědě vespával s novinami na obličej. Ten ale stál uprostřed jídelny a se slovy „To jsou Vánoce!“ rozháněl kouř bačkorou.

„Zavolejte požárníky!“ křičela paní Protherová a tloukla do gongu. „Ti nepřijedou,“ opáčil pan Prothero, „jsou Vánoce.“

Oheň nebylo vidět, jen oblaka kouře a mezi nimi pana Prothera, který mával bačkorou, jako by dirigoval.

„Dělejte něco,“ prohlásil.

A tak jsme naházeli všechny sněhové koule do toho kouře (myslím, že pana Prothera jsme netrefili) a vyběhli z domu k telefonní budce.

„Zavoláme taky policii,“ navrhl Jim.

„A sanitku.“

„A Ernioho Jenkinse, ten má oheň rád.“

Ale nakonec jsme zavolali jen hasiče. Brzo přijela stříkačka a tři vysocí muži s helmami na hlavách natáhli do domu hadici a pan Prothero sotva stihl utéct, než pustili vodu. Takhle hlučný Štědrý večer nejspíš jen tak někdo neměl. A zrovna když hasiči zavřeli kohouty a zůstali stát v mokré a zakouřené místnosti, sešla dolů slečna Protherová, Jimova teta, a zírala na ně.

Zmlkli jsme a čekali, co jim řekne. Jako vždy pronesla jedinou správnou věc. Podívala se na ty tři vysoké hasiče v blyštivých helmách, stojící v kouři mezi oharky a tajícími koulemi, a zeptala se: „Přejete si něco ke čtení?“

